

Nats Nus explora en un racó màgic

El treball coreogràfic d'emocions s'estrena al Mercat de les Flors i convida a trobar a dins un espai per a la imaginació

Claudia Moreso, coreògrafa de Nats Nus Dansa, confessa que va topiar amb Jimmy Liao (Taiwan, 1958) fa

uns tres anys mentre voltava despreocupadament per un FNAC. La seducció va ser instantània i no té aturador. Ara, la coreògrafa signa *Mons (quan tanco els ulls)*, un treball que parteix dels dibuixos de Liao i que ha pogut comptar amb la implicació d'alumnes d'escoles de Barcelona. L'obra, que es va estrenar la setmana passada, encara té pendents dos caps de setmana, a més de sessions entre setmana per a les escoles. És una coproducció del Mercat de les Flors.

Mons és una peça poètica sense una història lineal. Sí que s'hi respira un univers, una voluntat de mostrar exemples des d'on una persona (tingui l'edat que tingui) pot construir defenses a la seva soledat. El repte és mostrar les transicions del moment dolorós al salt a l'alliberament creatiu.

L'obra, recomanada per a nens a partir de sis anys, demana que el públic s'hi pugui expressar sense la disciplina escolar del silenci. Moreso és una defensora que la canalla comenti, rigui, s'expressi sonora-

ment, sempre que estigui vivint la peça que s'interpreta. Lamenta que la rectitud escolar limiti l'experiència que pot dur aquest

espectacle (com altres anteriors que han creat amb Nats Nus). La companyia habitualment també treballa a les escoles amb el material que han elaborat dels espectacles. El Mercat va proposar un exercici a la inversa: que la companyia trobés material amb el qual construir l'espectacle en els tallers de dansa. Durant prop d'un any, han treballat amb els mestres de les escoles Pau Casals-Gràcia, Sagrada Família de Gràcia, Bàrkeno i Lluís Vives perquè els alumnes, alhora que practicaven i improvisaven diferents quadres en l'hora setmanal de gimnàstica, també fessin treballs a plàstica, o a literatura, els dos mètodes amb què Liao s'expressa per evocar els passatges del seu món interior. Els resultats han estat superiors al que s'imaginaven. Perquè, ara, el públic se sent molt més identificat amb l'acció de l'escena. Un nen va confessar en el debat de després de l'espectacle que "jo no tinc aquest racó intern". També emociona a la dramaturga Beth Escudé la

Simetria amb Albert Espinosa

L'univers de Liao respon a uns paràmetres semblants als d'Albert Espinosa (*Polseres vermelles*). La mirada de tots dos no es refugia en llocs de somnis sinó que furguen en la malaltia, la soledat i en un mar de preocupació de què n'emergeixen en clau positiva. Si Espinosa compta amb la malaltia del càncer des de la infància, la diagnosi d'una leucèmia a Liao va arribar quan era un publicista amb firma a les principals firmes del seu país. Topar amb la malaltia el va dur a fer un gir de 180 graus a les seves creacions. Ara el seu treball és mundialment balsàmic.

E

Els de Nats Nus Dansa, experts, ensenyen els privilegis a tots aquells que vulguin creuar el marc de la porta

sorpresa que la canalla vagi escrivint en veu alta, espontàniament, el cal·ligrama que s'exposa al muntatge. Els dies anteriors de l'estrena, debatia si caldria remarcar el text amagat amb una *veu en off* que la llegia. La veu dels nens va demostrar que, no només s'entenia sinó que era element de joc participatiu. Escudé aclareix que la mirada de Nats Nus no és un reflex tancat de les il·lustracions d'aquella peça visual, sinó que respon més a la seva digestió «per fer un discurs propi, nou». Ha estat un treball que s'ha fet, paral·lelament en el camp musical, en el de vestuari, el dramàtic i el propi de la dansa. La suma és una explosió d'idees divergents que trenca la uniformitat i multiplica la necessitat creativa de ca-

CRITICA JORDI BORDES

Josep Maria Miró l'encerta de ple. Presenta una peça de matisos, de contínues dobles mirades. Obliga a prendre'n part l'espectador, que el manté actiu contínuament. La seva estructura, que cus i recús del dret i del revés la situació, obliga a canviar les opinions de cada personatge. Tot i que el debat es genera arran de la intencionalitat d'un petó d'un monitor de piscina a un nen de cinc anys, en realitat l'obra parla de com la desconfiança sembla d'ombres l'actuació dels altres. La mirada ja no és franca mai més. Com als miralls de les piscines municipals, l'escalfor de l'aigua no permet veure amb nitidesa, hi ha un baf que relativitza, que insinua, intrigant, una possible maldat o

Mirall amb baf de piscina

La desconfiança que genera un monitor, la clau on es cuina aquest drama d'intriga

una injusta perversió de la presumpció d'innocència. A partir de quan es pot atacar la intimitat d'una persona? Quin pes té l'opinió de l'entorn per allargar o escurçar la tolerància amb l'actuació d'un tercer? Miró construeix un treball molt mesurat. Perquè la rèplica que sembla gratuïta es revela imprescindible en la següent escena, que, generalment, és una part de la veritat que coneixen dos personatges diferents. És un treball sense fissures gràcies a un joc dramàtic que demostra com canvia la manera de veure les coses depenent si es té un punt de vista o un altre.

Les quatre intervencions són intenses. La tensió creix a bon ritme i només petites contradiccions semblen marcar alguna es-

da individu. És una interpretació, a més, que impacta diferent en cada espectador.

Nats Nus convida el conill de Jimmy Liao *Soy feliz, no me preocupo*. Aquest atorga, als que el reconeixen, la capacitat d'obrir la porta de la imaginació. Quan es creua hi ha qui veu un jardí. Hi ha qui pot volar entre els núvols, o qui somnia marcar un gol més dolç que tota una habitació plena de gominols. Els de Nats Nus Dansa, experts, ensenyen els privilegis a tots aquelles que siguin valents i vulguin creuar el marc de la porta. I, per acabar la seva visita al món de l'il·lustrador taiwanès, deixen la porta entreoberta, convidant que tothom, quan vulgui (potser només tancant els ulls), accedeixi al seu somni. *

Joc i crueltat.

La peça arrenca d'un joc tan simple com és el de les cadires. No serà una acció ingènua, sinó que amaga l'arraconament d'algú i com aquesta persona se sobreposa a aquest petit dolor.

RICARDO SALAS

querda: un pare que pateix pel fill se'n despreocupa quan el deixa a la piscina? Però la resposta es matisa amb el secret de la directora de la piscina. La despreocupació tampoc és una actitud responsable.

La Sala Beckett va presentar aquest treball el Grec passat. Va fer un ple quasi absolut. Ara traslladen la peça a una sala amb més capacitat. És una operació que repeteix la de *Coses que dèiem avui* de Neil LaBute, dirigit per Julio Manrique. Es va estrenar amb èxit al Grec del 2010 i va anar a la Villarroel el maig següent. Quina necessitat hi ha de *tirar-se a la piscina* si hi ha obres de claroscurs en què el públic es pot emmirallar que tenen més recorregut com la de LaBute o la de Miró? *

EL PRINCIPI D'ARQUIMEDES Josep Maria Miró

Direcció: Josep Maria Miró

Intèrprets: Albert Ausellé, Roser Batalla, Rubén de Eguía i Santi Ricart

Data i lloc: Dijous 4 d'abril (fins al 5 de maig), a la Villarroel.

Es reposa la producció de la Sala Beckett, un dels èxits del Grec 2012.

S'AIXECAELTELÓ J.B.

Retrobar 2 secundaris de Txèkhov

Una perla per admirar des de la proximitat. És un treball fet des de la subtileza per a gurmets teatrals. Un home i una dona de mitjana edat es retroben en un local mig abandonat de Moscou. Van iniciar una conversa la nit anterior, i avui la reprenen. Cal confessar que algunes dades del dia anterior són, en realitat, petites ficcions per tolerar millor la vida que els ha tocat viure. I, per acabar, una particularitat: l'home és Andrei, el germà bala perduda de *Les tres germanes*; la dona és Sònia, la neboda de *L'oncle Vània*, enamorada d'aquell metge idealista que va perdre's fa vint anys. Una veritable joia que mereix més atenció.

AFTERPLAY

De Brian Friel

Direcció: Imma Colomer

Intèrprets: Pep Ferrer i Fina Rius

Lloc i dia: A la Sala Atrium (Consell de Cent, 435) fins al 28 d'abril

Cinema impossible de circ

Xavier Erra (*Plecs*) ha començat aquest dilluns un taller de manera intensiva a l'Ateneu Popular de Nou Barris. El repte és bastir un espectacle amb els artistes concertats per a aquest cap de setmana, sota el subtítol de *Combinat de circ 47*. El punt de partida és la voluntat d'uns personatges de veure cinema amb una pantalla feta de pedaços. Però la imatge no es veu bé i els obliga a trencar l'equilibri habitual. El circ és l'element que volatilitza la quotidianitat.

L'ART DE PODER VOLAR (COMBINAT DE CIRC 47)

Xavier Erra

Intèrprets: Endika Salazar, Cia. Balagans, Jonathan Frau, José Luis Redondo, Lula Kerdreux, Rosi Boffa

Lloc i dia: A l'Ateneu Popular Nou Barris, avui i demà

Cara/creu. O Último Momento, del tot al res. / SZYPURA

Moviment vàlid amb el que queda

Ce qui reste... és una versió adaptada de l'obra *À deux pas de là-haut*. Aquest títol, que s'inspirava en el relat d'Oliver Sacks "El mariner perdut", extret de la novel·la *L'home que va confondre la seva dona amb un barret*, es va aturar quan li van robar l'escenografia. La companyia francoportuguesa va resoldre reprendre la peça de circ contemporani però amb el que els quedava intacte: el seu treball.

CE QUI RESTE...

O Último Momento

Direcció artística: João Paulo dos Santos

Direcció escènica: Olivier Antoine

Lloc i dia: Al Mercat de les Flors, des d'avui i només fins diumenge

21
CULTURA
12.04.2013

FAREM LA REVOLUCIÓ (I DESPRÉS LA TORNAREM A FER)

Teresa Forcades

Segona sessió del cycle Instint. Aquest cop està dirigida per Albert Om, que mantindrà una conversa amb la monja benedictina, metgessa i activista.

Lloc i dia: Dimarts 16 d'abril, al Barts (antic Artèria Paral·lel, avinguda Paral·lel, 62).

Teatre